

15 Söndagen efter Trefaldighet

1 Årg. Ev. Matt 6:31-34

I.N.J

”Ett är nödvändigt”, slår överskriften i evangelieboken fast idag. Och vad kan då det handla om? Inget mindre än om det som är det viktigaste i livet. Vad fäster vi vårt hjärtas förtröstan vid. Vad är det vi förväntar oss allt gott av? Vad är det vi tar får tillflykt till när vi är i svårigheter? Det handlar om att prioritera, och att prioritera rätt! Det viktigaste först och det övriga sedan!

Har du gjort en prioriteringslista någon gång? Vi skall göra en nu! Sätt tyst för dig själv upp tre punkter – vad är viktigast i livet? Vad sätter du högst, vad kommer tvåa och trea? Tänk en stund! Ni skall inte redogöra för er lista. En fråga bara – inte heller på den behöver ni svara – var det någon av er som satte Gud som ”prio ett”. Vi borde det. Utan honom är alla andra val i livet ytterst sett meningslösa. Men kommer han först påverkar de alla övriga val i livet - faktiskt.

Nu är ju egentligen inte Gud något man kan välja bort eller välja till. Det är i Gud ”*vi lever och rör oss och är till*” (Apg. 17:28). Det är alltså inte vår tro som gör att han existerar, inte heller vår icke tro som gör att han inte finns! Gud är! Men när vi får upp ögonen för att Gud finns – inte bara som den yttersta orsaken till allt – utan också i våra liv – och att vi är hans barn – då blir det en ordning på bekymren. Det är ju så Jesus säger. ”Prio ett”: ”*Sök först Guds rike och hans rättfärdighet, så skall ni få allt det andra också*”.

”*Guds rike och hans rättfärdighet*”. Vad är det? Det är Gud och allt vad han är, har och ger. Och vem *Gud* är har ju Jesus visat. Inte den kalla allmakten. Utan kärleken. Inte den som är långt borta. Utan nära. Han talar om Gud, varmt och innerligt, som vår ”*himmelske Fader*” – som den omsorgsfulle – som vet vad vi behöver – som inte vill att vi skall var ängsliga och bekymrade.

Att tala om Gud på det sättet, det är något oerhört. Tänk, himmelens och jordens Skapare, den evige, helige, upphöjde Guden, kallar sig min Fader och jag är hans barn! Barn? Det är väl att omyndigförklara – kan vi kanske tycka – vi vill ju så gärna vara vuxna, visa och duktiga på allt sätt. Men barn är vi inför Gud – vi blir aldrig hans jämlikar – och barn – om de har goda och kärleksfulla föräldrar – skall inte behöva bekymra sig och ängsligt fråga: Vad skall vi äta, vad skall vi dricka, vad skall vi ta på oss?

Nu kan jag höra en hagelskur av invändningar! Är det att ta ansvar för sitt liv? Skall vi vara lättingar och goddagspiltar? Och talar inte Jesus som en blåögd fatigdomsromantiker utan kontakt med verkligheten? Vet han inte hur människor har det? Visst vet han! Han lallade inte oberörd om kring bland Galileens liljor och gröna kullar och fällde flummiga kommentarer om bekymmerslöshet. Han rörde sig bland människor. Han såg nöden. Och han gjorde något åt den. Han gjorde det! Han sade inte åt människorna att fixa det själv. Han som förkroppsligade Guds fadersomsorg grep in, botade, helade och mättade. Gud bryr sig alltså. Som Jesus säger: *"Er himmelske Fader vet att ni behöver allt detta"*. Och ändå är det så svårt! Varför vill vi inte finna oss i att vara som barn? Varför vill vi inte vara sorglösa och bekymmerslösa – när vi faktiskt får det?

Men är det så enkelt? Vi bekymrar ju oss för mycket – inte minst för det som ligger framför. Stora frågor: Hur skall det gå för Sverige – så mycket våld och mord? Klimathotet? Invandringen? Skatterna? Hur skall det gå med mitt jobb? Hur blir det med mina barn och barnbarn? Hur blir det när jag blir gammal? Räcker pensionen? – o.s.v. Ja, listan på bekymmer kan göras lång. Hur skall man orka leva, slippa att drabbas av klimatångest och förlora livsmodet? Jag tänker på en berättelse som gav Lina Sandell uppslag till psalmen *"Blott en dag"*, som vi ju skall sjunga idag.

Den handlade om en klocka, som helt plötsligt slutade att gå. När urtavlan märkte det, frågade den pendeln varför den slutat att svänga. Pendeln förklarade för urtavlan, att den inte orkade längre. Den hade räknat ut hur många gånger den skulle svänga under ett dygn: Ett slag i sekunden, det betyder 86.400 gånger på ett dygn. Och med tanke på detta svindlande tal, och den oerhörda bördan, gav pendeln upp. Då sade urtavlan att istället för att räkna, kunde pendeln *"ta ett slag i taget"*. Och pendeln repade mod och började gå igen.

Jesus ignorerar alltså inte våra problem. Han vill bara att vi får rätt ordning på dem. Det viktigaste först och det mindre viktiga därefter. Kommer Gud först blir sådant som varit viktigt oviktigt och tvärtom. Egentligen säger han ju inte: Bekymra er inte - utan *"Gör er inga bekymmer"*. Och det är vi ju bra på, eller hur. Ibland bygger vi berg av bekymmer, långt högre än Himalaya, som vi sedan försöker bestiga i trätofflor! Det är ju dömt att misslyckas! Men Jesus ger oss ett löfte: *"Morgondagen får själv bära sina bekymmer. Var dag har nog av sin egen plåga"*. Alltså: *"Som din dag, så skall din kraft ock vara"*. Det gäller bara att släppa taget, att göra som klockan, ta ett tag i sänder. Det är just då det händer, när vi låter Gud vara Gud, släpper taget om oss själva och vågar vara som barnet – det är då dörrar öppnas, och det som tryckets omöjligt sker. Av egen erfarenhet vet jag att det är så.

En god vän till mig fick ett gratulationskort på sin födelsedag. Där stod det: ”God morgon, det är Gud. Jag lovar att ta hand om alla dina problem idag. Var snäll och lägg dig inte i. Jag behöver inte din hjälp. Ha en underbar dag!” Jag behöver inte din hjälp! Nej, vår Fader i himmelen behöver inte det! Alla mina problem? Är Gud den store fixaren! Det är bara att lämna allt till honom, alltifrån rosten på bilen, räkningarna som skall betalas, maten som skall handlas? Nej, inte så. Gud är inte vår ”pass upp”. Men de verkliga problemen tar han hand om. Och det han inte hjälper mig ifrån, det hjälper han mig igenom. Det gäller bara att ha tillit. Att träna sig i barnslig tillit och förtröstan, det är vad det kristna livet går ut på. Det är ju fantastiskt. Jag behöver inte veta allt, förstå allt eller ha koll på allt. Jag lägger min hand i Guds. Det får jag. Jesus har lärt mig det.

Har du det bekymmersamt, ängslas du ofta, känner du dig liten, rädd och i brist på livsmod? Du har en Fader i himmelen. Och jag vill ge dig ett bibelord som jag missförstod när jag var barn – jag tyckte liksom inte att man kunde kasta saker på Gud – det var oförskämt. Men det är det inte. Han vill att vi bombarderar honom! I 1 Pet 5:7 står det – och med det bibelordet vill jag sluta: *”Kasta alla era bekymmer på honom, ty han sörjer för er”*. Amen.

Psalmer: 2, 243 v 1-3, 249, 262